

Arrest

nr. 82 776 van 11 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het koninklijk besluit tot uitzetting van 26 augustus 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het arrest van de Raad van State van 28 december 2011 met nr. 217.078 waarbij het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 9 december 2010 met nr. 52 797 wordt vernietigd.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. DE SCHUYMER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker trad op 22 augustus 2003 in het huwelijk met S. E., een Belgische vrouw.

1.2. Op 27 oktober 2003 diende verzoeker, in functie van zijn Belgische echtgenote, een aanvraag tot vestiging in.

1.3. Verzoeker werd op 10 januari 2004 in het bezit gesteld van een identiteitskaart van vreemdeling.

1.4. De correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeelde verzoeker op 15 april 2005 tot een gevangenisstraf van 3 jaar, waarvan achttien maanden effectief.

1.5. Het hof van beroep te Brussel veroordeelde verzoeker op 17 maart 2008 tot een gevangenisstraf van veertig maanden.

1.6. Op 29 april 2008 sprak de rechtbank van eerste aanleg te Leuven, inzake het huwelijk van verzoeker met S. E., het echtscheidingsvonnis uit.

1.7. Verzoeker werd op 7 augustus 2010 gehoord door de Commissie van advies voor vreemdelingen inzake het voorstel van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om hem uit te zetten. Voormelde commissie adviseerde om over te gaan tot de effectieve uitzetting van verzoeker.

1.8. De raadsman van verzoeker verzocht, bij schrijven van 16 augustus 2010, aan de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om het advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen niet te volgen.

1.9. Op 26 augustus 2010 werd ten aanzien van verzoeker een koninklijk besluit tot uitzetting genomen. Deze beslissing, die verzoeker op 21 september 2010 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, inzonderheid op het artikel 20 gewijzigd bij de wet van 15 september 2006;

Gelet op het artikel 8 van het Europees Verdrag ter Vrijwaring van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden;

Overwegende dat de hierna nader bepaalde vreemdeling onderdaan is van Marokko;

Overwegende dat betrokkene op 22 augustus 2003 in Marokko in het huwelijk is getreden met [E.S.], geboren te [...], Belgische onderdaan;

Overwegende dat betrokkene op 27 oktober 2003 een aanvraag tot vestiging indiende;

Overwegende dat hij op 26 maart 2004 gemachtigd werd zich in het Rijk te vestigen;

Overwegende dat op 29 april 2008 de echtscheiding werd uitgesproken te Leuven;

Overwegende dat uit dit huwelijk geen kinderen werden geboren;

Overwegende dat hij zich tussen 7 december 2004 en 9 januari 2005 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan verdovende middelen te hebben vervaardigd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk cocaïne en heroïne, het misdrijf een daad zijnde van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, feit waarvoor hij op 15 april 2005 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 jaar met uitstel van 5 jaar behalve 18 maanden effectief;

Overwegende dat hij zich tussen 31 augustus 2006 en 12 oktober 2006 schuldig heeft gemaakt als dader of mededader, aan verdovende middelen te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk cocaïne, heroïne en morfine, het misdrijf een daad zijnde van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, in staat van wettelijke en specifieke herhaling, feit waarvoor hij op 17 maart 2008 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 40 maanden;

Overwegende dat hij dienvolgens door zijn persoonlijk gedrag de openbare orde ernstig heeft geschaad;
Overwegende dat betrokkene beweert een relatie te hebben met een Marokkaanse onderdaan die sinds februari 2003 in België verblijft en er is gevestigd;

Overwegende dat zij hem in de gevangenis komt bezoeken;

Overwegende dat een terugwijzing[s]maatregel een inmenging vormt in het gezins- en privéleven van betrokkene zoals bedoeld in het artikel 8 van het Europees Verdrag ter Vrijwaring van de Rechten van de Mens;

Overwegende dat de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten deze inmenging rechtvaardigen;

Overwegende dat de Belgische maatschappij en volksgezondheid moeten worden beschermd tegen drugshandelaars die niet aarzelen om uit persoonlijk geldgewin de geestelijke en fysische gezondheid van hun klanten in gevaar te brengen en die door hun handel een secundaire criminaliteit veroorzaken;

Overwegende dat een terugwijzing hiertoe een gepaste maatregel is;

Overwegende de dramatische gevolgen van de drugshandel voor de familiale omgeving van de gebruikers;

Overwegende dat betrokkene niet heeft geaarzeld opnieuw te beginnen met het verkopen van verdovende middelen nadat hij voor gelijkaardige feiten werd veroordeeld en een gevangenisstraf heeft uitgezeten;

Overwegende dat betrokkene, ondanks het feit dat hij op een legale wijze in zijn levensonderhoud kon voorzien, toch twee maal gekozen heeft voor illegaal geldgewin;

Overwegende dat de Commissie van Advies voor vreemdelingen in haar advies van 7 juni 2010 stelt dat het gelet op de recidive het niet het minste twijfel lijdt dat deze criminele activiteiten de openbare orde van het land ernstig hebben geschaad in de zin van artikel 20 van de wet van 15 december 1980; dat het op de zitting is gebleken dat de Strafvueroeringsrechtbank, die eerder aan betrokkene een beperkte detentie had toegestaan, deze gunstmaatregel heeft ingetrokken omdat betrokkene zich niet hield aan de hem opgelegde voorwaarden; deze vaststelling laat weinig goeds verhoplen over de intentie van betrokkene om in de toekomst de wet na te leven; dat hij weliswaar sinds kort een vriendin heeft, maar nog grote banden blijkt te hebben met Marokko;

Gelet op het advies van de Commissie van Advies voor vreemdelingen die meent dat de uitzetting gerechtvaardigd is;

Overwegende dat de zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van de betrokkene voortvloeit zodanig is dat zijn familiale en persoonlijke belangen (en die van de zijnen) in onderhavig geval geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde;

Op de voordracht van Onze Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, Hebben Wij besloten en besluiten Wij:

Artikel 1.- [B.B.], geboren te [...] wordt uitgezet.

Hij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980, behoudens bijzondere toelating van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

Artikel 2.- Onze Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid is belast met de uitvoering van dit besluit."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht.

Zijn betoog luidt als volgt:

"Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

In het feitenrelaas werd gesteld dat de Commissie voor Advies van Vreemdelingen een advies uitbracht op 7 juni 2010 (stuk 2). De raadsman van verzoeker wees de heer Staatssecretaris WATHELET er op 16 augustus 2010 op dat hij bij het nemen van een beslissing rekening diende te houden met een aantal elementen waarmee voormeld advies onvoldoende rekening hield (stuk 5).

In zijn antwoord van 24 augustus 2010 stelt de Staatssecretaris dat de behandeling van het dossier toch wel een zekere termijn in beslag zal nemen, gelet op het hoge aantal aanvragen. De staatssecretaris stelt ook dat het dossier voor verder gevolg aan zijn administratie zal overgemaakt worden (stuk 6).

Op 21 september 2010 betekent men dan het bestreden besluit aan verzoeker, dat gedateerd is op 26 augustus 2010. In het bestreden besluit wordt geenszins verwezen naar de inhoud van de brief van de raadsman van verzoeker aan de heer Staatssecretaris.

Uit de chronologie blijkt duidelijk dat tussen het bericht dat de Staatssecretaris de verduidelijkingen van verzoeker aan zijn administratie zal overmaken en het moment dat de Koning het Koninklijk Besluit ondertekent, nauwelijks 1 volle werkdag verstrijkt. Het is met andere woorden manifest onmogelijk dat men op 1 werkdag zowel erin slaagt het aangevulde dossier aan de administratie over te maken, het dossier grondig te bestuderen, de opmerkingen van de raadsman van verzoeker te verwerken, het koninklijk besluit te redigeren en het ter ondertekening aan het staatshoofd voor te leggen.

Het koninklijk besluit verwijst in het geheel niet naar de pertinente opmerkingen die de raadsman van verzoeker heeft bezorgd aan de Staatssecretaris. Zo wordt in die brief betwist dat er nog grote banden zijn met MAROKKO, wordt gewezen op het lange verblijf van verzoeker in BELGIE, op zijn gunstige reclassering en op het feit dat hij het slachtoffer is geworden van een gerechtelijke dwaling. Deze elementen blijken niet beantwoord te worden in de argumentatie van het koninklijk besluit.

Vooreerst staat de vraag tot advies aan de Commissie (stuk 3) vol foutieve informatie, hetgeen door de toenmalige raadsman van verzoeker is aangebracht bij de Commissie zelf (stuk 4).

Daarnaast is het advies van de Commissie kort en is er niet uit af te leiden dat rekening is gehouden met de schriftelijke opmerkingen van de raadsman van verzoeker. Ook wat de opmerkingen van 16 augustus 2010 betreft vanwege de raadsman van verzoeker (stuk 5) staat vast dat ze niet werden ontmoet in de bestreden beslissing.

Het is niet mogelijk dat het onderzoek naar het dossier van verzoeker grondig is kunnen gebeuren, zeker gelet op het feit dat de Staatssecretaris uitdrukkelijk in zijn brief vermeldt dat er een wachtlijst bestaat, en dat men er dus moet vanuit gaan dat het dossier van verzoeker onderaan de stapel zou zijn beland. Uit de chronologie blijkt echter dat men het dossier van concludant op nauwelijks 24 uur heeft afgehaspeld na het antwoord van de heer Staatssecretaris.

Het is met andere woorden op een kennelijke wijze aangetoond dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden bij het tot stand komen van dit koninklijk besluit. De schorsing en de vernietiging van dat besluit dringen zich dan ook op. De vordering is gegrond."

2.1.2. Verweerder werpt op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat rekening gehouden werd met verzoekers strafrechtelijke antecedenten, met het advies dat uitgebracht werd door de Commissie van advies voor vreemdelingen en met de mogelijke schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Hij benadrukt dat verzoeker aanwezig was op de zitting van de Commissie van advies voor vreemdelingen, dat hij werd bijgestaan door een advocaat, dat hij werd gehoord in zijn verweermiddelen en dat hij stukken kon neerleggen. Tevens stelt hij dat op 21 september 2010 een antwoord op het schrijven van 16 augustus 2010 werd gegeven.

2.1.3. Verzoeker betoogt in wezen dat bij het nemen van het de bestreden beslissing geen rekening kan gehouden zijn met een schrijven van zijn raadsman van 16 augustus 2011, nu de staatssecretaris voor Asiel- en migratiebeleid op 24 augustus 2011 meedeelde dat hij dit schrijven aan zijn administratie voor verder gevolg zou overmaken en de bestreden beslissing reeds op 26 augustus 2010 door de Koning werd ondertekend, zodat het dus materieel onmogelijk is dat de opmerkingen die hij in zijn schrijven maakte nog onderzocht werden.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt evenwel dat de raadsman van verzoeker zijn schrijven niet enkel overmaakte aan de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid doch dit schrijven op 16 augustus 2010, per fax, ook rechtstreeks overmaakte aan de bevoegde administratie. Zijn bewering dat het dus materieel onmogelijk is dat deze administratie rekening zou hebben gehouden met de door hem in zijn brief gemaakte opmerkingen en zijn dossier *“op nauwelijks 24 uur [werd] afgehaspeld”* mist derhalve feitelijke grondslag. Ten overvloede moet worden gesteld dat de ambtenaar aan wie de raadsman van verzoeker het schrijven van 16 augustus 2010 overmaakte, bij brief van 23 september 2010, bevestigde dat hij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de aangedragen argumenten. Er worden geen gegevens aangebracht die toelaten te besluiten dat de schriftelijke verklaringen van deze ambtenaar niet overeenstemmen met de realiteit. Het loutere gegeven dat staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 24 augustus 2010 aan verzoeker een schrijven overmaakte waarin wordt gesteld dat de administratie zijn dossier zal onderzoeken, laat in voorliggende zaak dan ook geenszins toe te besluiten dat deze administratie dit niet zou gedaan hebben of dat deze administratie geen rekening hield met enige dienstige inlichting.

Verzoeker maakt door te stellen dat *“het koninklijk besluit [...] in het geheel niet [verwijst] naar zijn pertinente opmerkingen”* evenmin aannemelijk dat verweerder de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid of niet heeft gesteund op een correcte feitenvinding. Uit de bewoordingen van het koninklijk besluit tot uitzetting blijkt dat een belangenafweging werd gemaakt en dat, op basis van alle pertinente gegevens, werd geoordeeld dat de particuliere belangen van verzoeker niet opwegen tegen de belangen van de Belgische samenleving. Verzoeker meent dat bij deze afweging onterecht is uitgegaan van het feit dat hij nog grote banden zou hebben met Marokko en dat geen rekening werd gehouden met zijn lange verblijf in België, zijn gunstige reclassering en het feit dat hij het slachtoffer werd van een gerechtelijke dwaling. De Raad merkt op dat verzoeker pas in 2003, op twintigjarige leeftijd naar België kwam en dat hij zelf verduidelijkte te zijn opgegroeid in een gezin met twaalf kinderen en er slechts vier van zijn broers en zussen niet langer in Marokko verblijven. Rekening houdende met het gegeven dat verzoeker in Marokko opgroeide en dat hij kenbaar maakte dat het grootste deel van zijn nauwe verwanten er nog verblijft, kan niet gesteld worden dat verweerder, in navolging van wat werd vastgesteld door de Commissie van advies voor vreemdelingen, onterecht oordeelde dat verzoeker nog grote banden blijkt te hebben met Marokko. In de bestreden beslissing worden daarnaast de verblijfsantecedenten sedert 2003 van verzoeker expliciet vermeld, zodat hij niet kan voorhouden dat geen rekening gehouden werd met de duur van zijn verblijf. Wat betreft zijn *“gunstige reclassering”* moet worden geduoid dat in het koninklijk besluit tot uitzetting wordt gewezen op het feit dat verzoeker recidiveerde en dat hij *“ondanks het feit dat hij op een legale wijze in zijn levensonderhoud kon voorzien, toch twee maal gekozen heeft voor illegaal geldgewin”*. Verzoeker kan verweerder verder bezwaarlijk verwijten geen melding gemaakt te hebben van een veroordeling waarvan later is gebleken dat deze berustte op een gerechtelijke dwaling, nu dergelijke veroordeling niet van die aard is dat zij de bestreden beslissing kan onderbouwen. Het gegeven dat verzoeker van oordeel is dat het feit dat hij het slachtoffer werd van een gerechtelijke dwaling aanleiding diende te geven tot enige compensatie, in de zin dat hem een verder verblijf in het Rijk dient toegestaan te worden, en verweerder hier niet op inging, laat toe te concluderen dat verweerder niet met verzoeker wenst te onderhandelen, doch geeft geen aanleiding tot de vaststelling dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze tot stand kwam.

De vaststelling dat de informatie die verweerder in een nota gericht aan de Commissie van advies voor vreemdelingen opnam niet volledig correct was laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissing zelf niet op basis van een zorgvuldige en correcte feitenvinding tot stand kwam. Verzoeker werd immers de mogelijkheid geboden om de onvolkomenheden in de door verweerder opgestelde nota – die trouwens geen betrekking hadden op determinerende gegevens – recht te zetten, tijdens een tegensprekelijke procedure en door het neerleggen van stukken en er blijkt niet dat de Commissie van advies voor vreemdelingen gegevens waarvan de juistheid niet vaststond heeft weerhouden in haar advies. Verzoeker kan ook niet gevolgd worden in zijn standpunt dat niet blijkt dat voormelde commissie rekening heeft gehouden met zijn bemerkingsen, daar geen van de gegevens waarvan kon worden vastgesteld dat zij niet volledig correct waren in het advies werden opgenomen. De stelling dat het uitgebrachte advies kort is doet geen afbreuk aan de vaststelling dat het gebaseerd is op feiten die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker toont ook niet aan dat in de motivering van de bestreden beslissing zelf enig gegeven werd weerhouden dat geen steun vindt in de in het administratief dossier opgenomen overtuigingsstukken.

De beschouwingen van verzoeker laten niet toe te oordelen dat de bestreden beslissing met miskenning van het zorgvuldigheidsbeginsel tot stand kwam.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de formele en de materiële motiveringsplicht, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Uit de uiteenzetting van zijn middel blijkt tevens dat hij het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en artikel 43 van de Vreemdelingenwet geschonden acht.

Hij verschaft volgende toelichting:

“De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere bestuurshandeling moet worden gedragen door motieven die in feite en in rechte aanvaardbaar moeten zijn, en die daarom naar aanleiding van het wettigheidscontrole moeten kunnen worden gecontroleerd. De motieven moeten blijken uit de beslissing zelf, of uit het administratief dossier. De motieven moeten kenbaar zijn, feitelijk juist en draagkrachtig.

Zij dienen om het redelijkheidsbeginsel en het verbod van willekeur te toetsen.

De materiële motiveringsplicht houdt dus in dat er rechtsgeldige motieven zijn (die desnoods in het administratief dossier te vinden zijn); de formele motiveringsplicht houdt in dat deze dienen te worden veruitwendigd, bekendgemaakt in de beslissing zelf.

De bestuurde moet dus zowel kennis kunnen nemen van de beslissing en van de motieven waarop ze is gegrond. De materiële en de formele motivering vloeien samen gezien de motieven niet alleen dienen te zijn opgenomen in de beslissing, maar tevens afdoende moeten zijn.

Dit steunt het evenredigheidsbeginsel: de aangehaalde redenen moeten immers volstaan om de beslissing te dragen: de omvang van de motivering is afhankelijk van het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of de beslissende overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

[...]

De[...] [bestreden] beslissing is niet onderbouwd door voldoende draagkrachtige argumenten, minstens zijn de gegevens waarop men zich baseert niet volledig en deels onjuist.

Het arrest van het Hof van Beroep te BRUSSEL (zie stuk 12), de tweede vrijheidsberovende titel tegen verzoeker, vermeldt uitdrukkelijk dat de straf die werd opgelegd door de eerste rechter wettelijk was, maar te hoog. De lagere straf houdt volgens het Hof rekening met de rol van verzoeker in de feiten, maar ook met de verantwoordelijkheid die hij heeft opgenomen door de feiten te erkennen, en door de rol te beschrijven die andere leden in de organisatie hebben vertolkt en ook met de overduidelijke wil tot verbetering die bij hem aanwezig is:

« Celle (la peine), ci-après précisée, prendra en considération son rôle de bras droit du soi-disant [S.] alias [J.], les activités qui ont été les siennes, dans ce cadre, qu'il s'agisse de sa fonction de chauffeur, de loueur de véhicules pour compte de l'organisation ou encore d'entrepouseur de la drogue qui devrait être livrée, son implication dans un trafic de stupéfiants nonobstant une condamnation récente du chef de faits de même nature mais aussi les responsabilités qu'il a assumées en reconnaissant les faits et en décrivant le rôle d'autres membres de l'organisation ainsi que sa volonté apparente d'amendement.»
(stuk 12 pagina 23-24)

Hieruit blijkt overduidelijk dat aan verzoeker naast een negatieve rol ook een positieve rol ter ondersteuning van de openbare orde kan worden toegedicht, waarop helemaal niet ingegaan wordt in de bestreden beslissing. Aldus baseert die beslissing zich op een onvolledige versie van het feitenrelaas uit het dossier van verzoeker.

Voorts is het ook kennelijk onredelijk om op grond van algemene morele maatstaven ten aanzien van de handel in drugs en zonder rekening te houden met de concrete elementen in het dossier een beslissing tot uitzetting te nemen. Men moet rekening houden met de persoonlijke situatie van verzoeker, die geconfronteerd is met doodsb bedreigingen maar er toch heeft voor gekozen om de Belgische justitie te helpen bij het oprollen van een drugsorganisatie. Tevens is het kennelijk onredelijk om geen rekening te houden met deze aspecten van de persoonlijkheid van verzoeker.

Het Hof van Beroep te BRUSSEL heeft trouwens de ernstige doodsb bedreigingen die verzoeker heeft ontvangen, erkend: "C'est à tort cependant, que le premier juge retient « l'amendement du prévenu qui, quoique partiel, semble sincère », alors que l'on n'aperçoit aucune trace d'amendement, ni dans le dossier ni au cours de l'instruction d'audience devant la cour; que réagissant aux dénonciations du prévenu [B.] le mettant nommément en cause, il a déclaré: "le jour qu'il sort, Dieu ait son âme », ce qui contrairement à ce qu'il a prétendu devant la Cour, ne peut être considéré comme une demande de pardon adressée à la divinité en faveur d'un dénonciateur mais comme une réelle menace de mort prononcée par un chef s'estimant trahi par un subalterne. »

Vrije vertaling: reagerend op de beschuldigingen van beklaagde [B.] die hem in het gedrang brachten, verklaarde hij : «wanneer hij de gevangenis zal verlaten, moge God hem genadig zijn ». In tegenstelling tot wat hij voor het Hof heeft verklaard kan men deze uiting niet beschouwen als een vraag tot vergiffenis gericht tot de godheid in het voordeel van een verrader, maar als een tastbare doodsb bedreiging geuit door een chef die zich verraden voelt door een ondergeschikte."

Deze beslissing is in kracht van gewijsde getreden en bindt elkeen.

Men verwijst tevens naar de beslissing van de Strafvuotoeringsrechtbank waarbij de beperkte detentie van verzoeker werd ingetrokken. Men verwijst echter niet naar de motivatie die aan dat vonnis ten grondslag lag. Dat vonnis bepaalt: "Op 17 november 2009 werd u een beperkte detentie toegekend om een beroepsopleiding aan te vatten. Op 16 december 2009 werd de beroepsopleiding stopgezet omdat u de opleiding regelmatig had verlaten zonder toestemming van de instructeurs. U bleek ook onvoldoende gemotiveerd om de opleiding tot een goed einde te brengen. Bovendien bent u op 16 december 2009 ook niet teruggekeerd naar de gevangenis. Een beperkte detentie betekent echter juist dat u 's morgens de gevangenis verlaat om uw beroepsopleiding te volgen en 's avonds terugkeert naar de gevangenis. Tijdens uw ontvluchting hebt u werk gezocht en gewerkt en op zich is dat een positieve evolutie maar u onttrok zich wel gedurende een lange periode aan de strafvuotoering. "

Evenwel houdt men geen rekening met de onderliggende reden voor het niet terugkeren naar de gevangenis van verzoeker. Verzoeker werd met de dood bedreigd (zie arrest van het Hof van Beroep, stuk 12): Bij het stopzetten van de opleiding, werd hem te Sint-Gillis gezegd door de justitieassistent, mevrouw [L.C.], dat hij terug in normaal regime in de gevangenis van SINT-GILLIS diende te worden ondergebracht. Verzoeker heeft dan gesmeekt om niet in het normaal regime te SINT-GILLIS te worden ondergebracht, gezien zijn belagers daar verbleven. Hij heeft aangeboden terug naar BRUGGE te gaan. Men heeft hem gezegd dat dit niet ging omdat zijn dossier nu in SINT-GILLIS lag. Verzoeker is toen inderdaad niet teruggekeerd naar de gevangenis maar heeft werk gezocht, wat trouwens door de strafvuotoeringsrechtbank als een positief element werd aanvaard.

De bestreden beslissing neemt ook gewoon de tekst uit het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen over, dat stelde dat verzoeker "nog grote banden met MAROKKO blijkt te hebben". De raadsman van verzoeker merkte in zijn brief dd. 16 augustus 2010 nog op dat het niet duidelijk was voor verzoeker waarop deze algemene opmerking sloeg, maar zelfs deze voorafgaande mededeling van de onduidelijkheid volstond niet om de bestreden beslissing op dat punt accurater en duidelijker te maken, nu deze de tekst van het bewuste advies gewoon overneemt, en inderdaad nog steeds in algemene termen poneert dat er "nog grote banden met MAROKKO zijn", terwijl die banden in redelijkheid niet aantoonbaar zijn.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat niet met alle cruciale elementen uit het dossier rekening is gehouden. Zo houdt men geen rekening met het feit dat verzoeker tot inkeer is gekomen en mee heeft geholpen aan het opdoeken van een drugsorganisatie. Men houdt geen rekening met het feit dat verzoeker dit heeft gedaan met gevaar voor eigen leven, en het voorwerp uitmaakte van ernstige doodsb bedreigingen, die uiteraard op persoonlijk vlak een invloed hebben gehad op de wijze waarop hij

zijn strafuitvoering heeft beleefd. Evenmin houdt men rekening met het feit dat conculant reeds een groot stuk van zijn straf heeft uitgezeten en volstrekt geen geschiedenis van agressie in de gevangenissen heeft.

Men plukt enkel her en der de elementen uit de officiële documenten, zonder evenwel rekening te houden met hele plaatje, en men miskent op die manier essentiële elementen uit het dossier van verzoeker, waardoor men uiteraard finaal zowel de materiële als de formele motiveringsverplichting schendt.

Voorts is het ook onduidelijk of het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen, dat verplicht wordt gesteld door de Vreemdelingenwet wel in goede omstandigheden is kunnen tot stand komen, aangezien de gegevens die door de Dienst Vreemdelingenzaken worden aangebracht bij die Commissie vol vergissingen en fouten blijken te staan, zoals blijkt uit de brief van de vorige raadsman van verzoeker aan de Commissie (stuk 4). Zo weerhoudt de Dienst Vreemdelingenzaken drie veroordelingen, terwijl 1 veroordeling manifest een geval van persoonsverwisseling betrof, waarvoor trouwens de nodige rechtzettingen zijn gebeurd (zie stuk 14). Het advies van de Commissie van Advies geeft geen uitsluitsel over het feit of men hiermee rekening heeft gehouden. Het vermeldt enkel dat verzoeker twee "definitieve" veroordelingen heeft, en laat zo in het midden of de derde veroordeling dan wel vernietigd of gewoon geschorst is.

Ook het advies van de Commissie is uiteraard tot stand gekomen zonder rekening te houden met de concrete omstandigheden van het dossier van verzoeker, waaronder de verzachtende omstandigheden waarmee het Hof van Beroep te BRUSSEL wel degelijk heeft rekening gehouden. Zo stelt men dat "mede gelet op de recidive het niet de minste twijfel lijdt dat deze criminele activiteiten de openbare orde van het land ernstig hebben geschaad", terwijl het wel degelijk zo is dat verzoeker heeft meegeholpen aan het opdoeken van een drugsorganisatie en hiervoor zijn eigen leven heeft in de weegschaal gelegd, zodat het wel degelijk kan betwijfeld worden dat het concrete gedrag van verzoeker de openbare orde van het land zou hebben geschaad. Integendeel, verzoeker is tot inkeer gekomen en heeft meegeholpen om de openbare orde van het land in ere te herstellen.

In grote mate diende bij het maken van de beslissing rekening te worden gehouden met de overweging van het Hof te BRUSSEL dat zijn authentieke inkeer en inspanningen om zijn fouten goed te maken op het voorplan plaatste. Zo mag men aannemen dat iemand die bekend staat bij zijn mededaders als een verrader (lees: iemand die meewerkt met het gerecht en mee helpt om de criminele organisatie op te rollen) later geen imminent of dreigend gevaar voor de openbare orde meer zal betekenen. In elk geval moet men aannemen dat het feit dat verzoeker meegeholpen heeft met het Belgische gerecht een nieuwe inlijving in een criminele bende wel erg onwaarschijnlijk maakt.

De bestreden beslissing neemt ook de overweging uit het advies over waarin men stelt dat de ingetrokken gunstmaatregel tijdens de strafuitvoering weinig goeds laat vermoeden over de intentie van verzoeker om de wet na te leven. Verzoeker heeft hierboven aangeduid wat de echte reden was van zijn niet terugkeer naar SINT-GILLIS. Hij duidde tevens aan dat het niet zijn bedoeling was zich te onttrekken aan de strafuitvoering, maar wel dat hij voor zijn leven vreesde indien hij zijn straf in het gewoon regime te SINT-GILLIS diende uit te zitten. Verzoeker merkt trouwens op dat hij zijn straf heeft uitgezeten in tal van gevangenissen, niet omdat hij een moeilijke gevangene was, maar precies omdat contact diende vermeden te worden met gedetineerden die door zijn belastende verklaringen in problemen waren gekomen. Zo heeft verzoeker verbleven in de gevangenissen van Nijvel, Sint-Gillis, Oudenaarde, Leuven-Centraal, Hasselt en Brugge.

Het is verder ook onduidelijk welke gegevens door de Commissie van Advies werden verbeterd in het verzoek tot advies dat de Commissie ontving van de Dienst Vreemdelingenzaken. Dat er kennelijk onjuiste informatie in de aanvraag tot advies stond, is overduidelijk. Het is echter absoluut onduidelijk of de Commissie rekening heeft gehouden met gecorrigeerde informatie bij haar advies, of integendeel de informatie van de Dienst Vreemdelingenzaken voor waar heeft gehouden. Voor zover ze dit laatste heeft gedaan, dient te worden vastgesteld dat haar advies op manifest foutieve informatie is gebaseerd, en dus ook het uiteindelijke Koninklijke besluit tot uitzetting.

Het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen is dan ook erg kort van stof en houdt geen rekening met alle omstandigheden die bij de beoordeling van de situatie van cliënt van belang zijn. Zo werd geen rekening gehouden met het feit dat hij bij zijn vrijlating onmiddellijk kon gaan werken bij de

NV [D.]. Ook heeft de Commissie van Advies voor Vreemdelingen geen rekening kunnen houden met de nieuwe maatschappelijke enquête die door mevrouw [L.C.], waaruit blijkt dat de familiebanden met zijn broer te BRUSSEL goed zijn, en waaruit tevens blijkt dat hij bij zijn vrijlating bij zijn broer onderdak vindt (stuk 10 - het bestaan van dit verslag blijkt uit deze brief, maar verzoeker heeft de tekst van het advies nog niet gezien, enkel telefonisch gehoord; hem wordt de toegang tot dit document geweigerd). Voorts verwijst het advies naar de intrekking van de strafuitvoeringsmaatregel beperkte detentie, maar verwijst het advies niet naar de motivering van dat vonnis (stuk 11).

Dat dan ook uit de bestreden beslissing noch uit de andere elementen in het dossier blijkt dat verzoeker "een zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde" vormt; dergelijke algemene uitdrukking wijst dan ook stellig op een vorm van willekeur die de wetgever met de verplichting tot formele motivering net heeft willen wegnemen. Het evenredigheidsbeginsel is aldus geschonden: de wijze waarop de bestreden beslissing wordt gemotiveerd, laat niet toe de genomen beslissing afdoende te onderbouwen.

Verzoeker is dan ook van mening dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zal oordelen dat men bij het nemen van de bestreden beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, dat het Koninklijk Besluit die gegevens minstens niet correct heeft beoordeeld of toch minstens op een onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

Met andere woorden is ook het motief dat het Koninklijk besluit inroept, met name art. 20, 2e lid, met name "wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land ernstig heeft geschaad", gebaseerd op een kennelijk onredelijke interpretatie van de feiten in het dossier van verzoeker en deels ook op een onjuiste lectuur van die gegevens. Het zorgvuldigheidsbeginsel is dus geschonden.

Aanvullend: schending van art. 43 van de Wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet)

Verzoeker verwijst naar arrest 42572 van 29 april 2010 waarin wordt verwezen naar rechtspraak van de Raad van State: "Il ne peut y avoir de refus de séjour ou d'expulsion d'un étranger pour des motifs de prévention générale et l'existence de condamnations pénales antérieures ne devra être prise en considération que s'il y a des menaces immédiates et que l'on est fondée à croire que, vu les faits antérieurs, il y aura passage à l'acte et menace actuelle. »

Dit wordt door artikel 43 van de Vreemdelingenwet herhaald. Verzoeker heeft tal van argumenten aangehaald die de Raad kunnen overtuigen van zijn positieve ingesteldheid en van zijn wil tot verbetering en reclassering. Juist door zijn medewerking voor het Hof van Beroep te BRUSSEL en de aanvaarding van zijn straf toont hij aan dat er geen directe bedreiging is voor de openbare orde. De aard van die medewerking maakt ook dat er geen gevaar meer is voor een toekomstige bedreiging van de openbare orde. Verzoeker heeft in de ogen van de misdadigers waarmee hij voorheen samenwerkte verraad gepleegd, en kan nooit meer in een criminele organisatie functioneren, gezien hij in die milieus geen vertrouwen meer zal wekken.

De bestreden beslissing is echter enkel ingegeven door het bestaan van zijn beide veroordelingen en weigert de nuances in zijn dossier te zien, en is dus te beschouwen als een handeling uit algemene voorzorg. De motivering bestaat uit stereotiepen en is niet gesteund op de juiste feiten."

2.2.2. Verweerder antwoordt dat de overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing in deze beslissing zijn weergegeven. Hij verduidelijkt dat wordt gemotiveerd dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan tal van criminele feiten, dat de Belgische maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen drugshandelaren die niet aarzelen om uit persoonlijk geldgewin de geestelijke en fysieke gezondheid van hun klanten in gevaar te brengen en die door hun handel een secundaire criminaliteit veroorzaken, dat verzoeker niet geaardeld heeft om opnieuw met de verkoop van verdovende middelen te beginnen nadat hij voor gelijkaardige feiten werd veroordeeld en dat hij, ondanks het feit dat hij op legale wijze in zijn levensonderhoud kon voorzien, toch tweemaal gekozen heeft voor illegaal geldgewin. Daarnaast stelt verweerder dat verzoeker de concrete overwegingen waarop de bestreden beslissing steunt op zich niet betwist en licht hij toe dat verzoeker in de procedure voor de Commissie van advies voor vreemdelingen zijn verweermiddelen heeft kunnen laten gelden.

2.2.3.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De motiveringsplicht houdt evenwel niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden en dat de motieven van de motieven dienen te worden uiteengezet (RvS 13 december 2006, nr. 165.918). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt, met vermelding van de toepasselijke wetsbepaling, immers vastgesteld dat uit het gedrag van verzoeker blijkt dat hij een zeer ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, zodat een uitzetting gerechtvaardigd is. Hierbij wordt, met verwijzing naar het advies van de Commissie van advies voor Vreemdelingen, toegelicht dat verzoeker ernstige strafrechtelijke feiten pleegde, dat hij ondanks het feit dat hij op legale wijze in zijn levensonderhoud kon voorzien toch opteerde voor illegaal geldgewin en dat zijn gedrag van die aard is dat zijn persoonlijke en familiale belangen geen voorrang mogen krijgen op het algemeen belang dat gediend is bij maatregelen die erop gericht zijn de openbare orde te vrijwaren. De motivering is pertinent en draagkrachtig, zij laat verzoeker toe om met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden vastgesteld.

2.2.3.2. In de mate dat verzoeker te kennen geeft dat zijn situatie niet correct werd beoordeeld en dat de motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing niet volstaan om deze beslissing te schragen voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak dient onderzocht te worden in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 20 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 20, §§ 2 en 3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"[...]"

Onverminderd artikel 21, §§ 1 en 2, kan de in het Rijk gevestigde vreemdeling, wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land ernstig heeft geschaad, door de Koning uitgezet worden na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen. Indien de maatregel gegrond is op de politieke activiteit van deze vreemdeling, moet over het uitzettingsbesluit in de Ministerraad beraadslaagd worden.

De terugwijzings- en de uitzettingsbesluiten moeten uitsluitend gegrond zijn op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling. Hem mag geen verwijt gemaakt worden van het gebruik dat hij overeenkomstig de wet gemaakt heeft van de vrijheid van meningsuiting of van deze van vreedzame vergadering of van vereniging."

Verzoeker werd tweemaal veroordeeld tot een zware gevangenisstraf wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen. Het staat derhalve niet ter discussie dat verzoeker door zijn gedrag de openbare orde van het land ernstig heeft geschaad. Zijn opmerking dat het hof van beroep de gevangenisstraf die hem door de correctionele rechtbank werd opgelegd verlaagde van vijftig naar veertig maanden en hierbij rekening hield met de vaststelling dat hij de door hem gepleegde feiten toegaf, dat hij de rol van de andere leden van de organisatie waarvan hij deel uitmaakte uiteenzette en dat hij de wil toonde om zijn leven te beteren, doet geen afbreuk aan dit gegeven. Het feit dat het hof van beroep, ondanks de vaststellingen die in het voordeel van verzoeker werkten toch oordeelde een gevangenisstraf van veertig maanden te moeten opleggen impliceert dat de inbreuken op de strafwet die verzoeker pleegde als zeer ernstig beschouwd werden. Dat het hof van beroep oordeelde dat er redenen waren om de strafmaat te beperken waren, impliceert verder niet dat verweerder de door dit rechtscollege gebruikte argumentatie diende te betrekken bij de beoordeling van de vraag of de

uitzetting van verzoeker mogelijk was. Artikel 20 van de Vreemdelingenwet voorziet immers niet dat rekening dient gehouden te worden met het gedrag van de vreemdeling nadat hij de openbare orde heeft geschaad (cf. RvS 24 maart 2000, nr. 86.240). Ook moet worden gesteld het feit dat verzoeker zijn eigen verantwoordelijkheden erkende en dat hij de rol van de andere leden van de organisatie toelichtte in zijn eigen belang was en dat hij bezwaarlijk kan stellen dat hij door te erkennen dat hij, samen met anderen, betrokken was bij ernstige inbreuken op de strafwetgeving *“een positieve rol ter ondersteuning van de openbare orde”* op zich heeft genomen. Daarenboven dient te worden benadrukt dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder, ondanks het feit dat dit niet uitdrukkelijk wordt opgelegd door artikel 20 van de Vreemdelingenwet, hoe dan ook rekening heeft gehouden met het actuele gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde en er hierbij op wees dat verzoeker recidiveerde en dat de bestreden beslissing een gepaste maatregel is teneinde de openbare orde te beschermen en te voorkomen dat hij nogmaals strafbare feiten zou plegen. Deze beoordeling is, is niet kennelijk onredelijk. Verzoeker wijst erop dat hij met de dood bedreigd werd door een lid van de organisatie waarvan hij deel uitmaakte en stelt dat verweerder hiermee rekening had dienen te houden. Verweerder heeft evenwel duidelijk aangegeven dat de persoonlijke belangen van verzoeker geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde. Gelet op de voorgaande vaststellingen kan verzoeker niet gevolgd worden in zijn bewering dat verweerder geen rekening heeft gehouden met *“de concrete elementen in het dossier”*.

In de bestreden beslissing wordt ook gemotiveerd dat de strafuitvoeringsrechtbank verzoeker de gunst van de beperkte detentie had toegestaan, doch deze maatregel weer introk omdat hij zich niet hield aan de hem opgelegde voorwaarden en dat deze vaststelling weinig goeds laat verhoppen inzake zijn intentie om in de toekomst te wet na te leven. Verzoeker zet uiteen dat hij redenen had om niet terug te keren naar de gevangenis en benadrukt dat hij tijdens zijn ontvluchting heeft gewerkt. Hij toont door zijn eigen appreciatie van de feiten te geven niet aan dat in de bestreden beslissing incorrecte gegevens zijn opgenomen of dat het kennelijk onredelijk is om te concluderen dat wanneer een vreemdeling zich niet kan houden aan een gunstmaatregel dit een indicatie inhoudt dat hij in de toekomst de wet ook niet zal naleven. Verzoeker is ook weinig consequent, aangezien hij enerzijds stelt dat de Belgische overheidsdiensten hem in een gevaarlijke situatie brachten en hij anderzijds te kennen geeft dat hij in België dient te kunnen blijven omdat enkel de Belgische overheidsdiensten hem voldoende kunnen beschermen.

Met verwijzing naar de bespreking van het eerste middel kan herhaald worden dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in Marokko geboren werd in een kroostrijk gezin, dat hij er opgroeide, dat hij er in het huwelijk trad en dat uit zijn verklaringen blijkt dat een groot deel van zijn familieleden nog in Marokko verblijft. Verzoeker kan dan ook niet in redelijkheid voorhouden niet te begrijpen waarop verweerder zich zou gebaseerd hebben om te stellen dat hij nog grote banden met Marokko blijkt te hebben en kan evenmin stellen dat deze banden niet aantoonbaar zijn.

Zowel het advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen als de bestreden beslissing maken melding van twee veroordelingen die verzoeker opliep. Zijn standpunt dat het onduidelijk is of niet ook een derde veroordeling, die het gevolg was van een persoonsverwisseling, in aanmerking werd genomen mist bijgevolg feitelijke grondslag. Het feit dat verzoeker aangeeft dat het voor hem onduidelijk is of de Commissie van advies voor vreemdelingen *“rekening heeft gehouden met de door hem gecorrigeerde informatie”*, laat niet toe te besluiten dat dit niet het geval zou zijn. Zoals reeds gesteld bij de bespreking van het eerste middel kan de Raad slechts opmerken dat er geen aanwijzingen zijn dat enig gegeven waarvan de correctheid door verzoeker werd betwist en dat geen steun vond in een overtuigingsstuk toch door de Commissie van advies voor vreemdelingen werd weerhouden. Al de feitelijke gegevens die in het advies en de bestreden beslissing zijn opgenomen vinden daarentegen zonder meer steun in de aan de Raad voorgelegde stukken. De bewering van verzoeker dat de bestreden beslissing op manifest foutieve informatie is gebaseerd heeft geen enkele concrete basis.

Op de Commissie van advies voor vreemdelingen rustte enkel een verplichting om een niet-bindend advies uit te brengen omtrent de wenselijkheid om verzoeker te onderwerpen aan een koninklijk besluit tot uitzetting. Deze verplichting houdt niet in dat elk stuk of gegeven dat door verzoeker of verweerder werd aangebracht in het advies besproken diende te worden of dat dit advies niet bondig mag zijn. De determinerende gegevens die de leden van voormelde adviescommissie ertoe brachten te oordelen dat het aangewezen is om ten aanzien van verzoeker een koninklijk besluit tot uitzetting te nemen zijn duidelijk weergegeven en werden hernomen in de bestreden beslissing. Het feit dat bepaalde gegevens niet in een advies werden opgenomen impliceert ook geenszins dat met deze elementen geen rekening werd gehouden. In zoverre verzoeker blijft herhalen dat hij onmiddellijk na zijn vrijlating kon werken bij

een onderneming en dat hij goede banden heeft met zijn broer, kan enkel opnieuw worden gesteld dat dit nergens wordt betwist, doch dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat het feit dat verzoeker op een legale wijze in zijn levensonderhoud kon voorzien hem er in het verleden niet van weerhouden heeft om toch te kiezen voor illegaal geldgewin en dat zijn particuliere belangen ondergeschikt zijn aan het algemeen belang. Hiertoe wordt uiteengezet dat *“de Belgische maatschappij moet worden beschermd tegen drugshandelaars die niet aarzelen om uit persoonlijk geldgewin de geestelijke en fysieke gezondheid van hun klanten in gevaar te brengen”* en dat handel in verdovende middelen een *“secundaire criminaliteit”* veroorzaakt.

Nu de feiten die verzoeker pleegde en die in de bestreden beslissing zijn weergegeven ernstig zijn en daar niet betwist kan worden dat hij recidiveerde is het niet kennelijk onredelijke verzoeker te beschouwen als een zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde. Deze in de bestreden beslissing opgenomen conclusie vindt steun in feiten, zodat niet kan gesteld worden dat er sprake is van *“een vorm van willekeur.”*

De argumentatie van verzoeker geeft blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan verweerder, maar verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder bij de beoordeling van de vraag of verzoeker een gevaar uitmaakt voor de openbare orde en of een maatregel van uitzetting aangewezen is tot een conclusie is gekomen op grond van een foutieve vaststelling van de feiten of dat hij bij de beoordeling de grenzen van de redelijkheid te buiten zou zijn gegaan (cf. RvS 25 mei 2010, nr. 204.226).

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.2.3.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.3.4. Het evenredigheidsbeginsel, waarnaar verzoeker evenzeer verwijst, wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). Verzoeker toont met zijn uiteenzetting een dergelijke kennelijke wanverhouding echter niet aan.

2.2.3.5. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 43 van de Vreemdelingenwet moet worden gesteld dat deze bepaling van toepassing is op burgers van de Unie en hun familieleden. Verzoeker is evenwel een Marokkaans onderdaan en dus geen burger van de Unie en uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt niet dat hij een familielid is van een burger van de Unie in de zin van artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet, zodat niet kan ingezien worden hoe hij onder het toepassingsgebied van artikel 43 van de Vreemdelingenwet zou kunnen vallen. Voormelde bepaling verhindert bovendien niet dat maatregelen worden genomen ter bescherming van de openbare orde. De bewering van verzoeker dat hij niet meer kan functioneren in een criminele organisatie en dat hij als een verrader beschouwd wordt wijzigt niets aan deze vaststelling.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van het vertrouwensbeginsel;

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“De bestreden beslissing schendt het rechtmatig vertrouwen van verzoeker in de overheid. Hij zit sinds 11 oktober 2006 zijn straf uit, zodat hij vandaag bijna drieëneenhalf (3,5) jaar gevangenisstraf heeft uitgezeten. Tijdens die jaren heeft hij steeds meegewerkt in de gevangenis aan zijn reclassering in zoverre dat hij thans over een werkgever beschikt die hem onvoorwaardelijk in dienst wil nemen indien hij opnieuw vrijkomt in 2010 (stuk 8). Hij beschikt over onderdak bij zijn broer te BRUSSEL, wat blijkt uit een erg recente, positieve maatschappelijke enquête die door de justitieassistentie [L.C.] [tel. ...] werd ondernomen. Verzoeker kan deze maatschappelijke enquête echter niet voorleggen ter appreciatie aan uw Raad, aangezien deze enquête door het Directoraat Strafinrichtingen niet wordt vrijgegeven aan de raadsman van verzoeker, zonder dat verzoeker hiervoor trouwens een geldige reden kan bedenken. Dit maakt volgens verzoeker trouwens een inbreuk uit op het algemeen rechtsbeginsel van het recht van verdediging. De raadsman van verzoeker voegt de correspondentie dienaangaande toe (stukken 21-10-

22).

Verzoeker mocht er een rechtmatig vertrouwen in hebben dat dezelfde overheid die hem heeft ingeschreven in het bevolkingsregister en investeert in zijn reclassering niet na 3,5 jaar de stekker eruit trekt, en verzoeker een beslissing tot uitzetting oplegt. Deze beslissing staat haaks op alle inspanningen die worden geleverd in de gevangenisinstellingen, op de inspanningen die verzoeker reeds zelf heeft geleverd en op het schuldinzicht en de wens tot reclassering en verbetering die hij zelf heeft geuit en die door de gerechtelijke overheden ook letterlijk is erkend.

Uit het vertrouwensbeginsel volgt dat de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd. (Cass. 14 juni 1999, A.C. 1999, nr. 352; 17 mei 1999, A.C. 1999, nr. 285)"

2.3.2. Verweerder werpt op dat uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat een schending van het vertrouwensbeginsel vereist dat aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel en de afwezigheid van gewichtige redenen om het verleende voordeel terug te vorderen en verzoeker niet aantoonde dat dit beginsel geschonden werd.

2.3.3. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 23 december 2008, nr. 189.168). Door toe te lichten dat hij tijdens het uitzitten van zijn gevangenisstraf meewerkte aan zijn reclassering, dat hij zijn schuld inziet en dat hij zijn leven wenst te beteren toont verzoeker niet aan dat het bevoegde overheid van een vaste gedragslijn is afgeweken door, als reactie op zijn gedrag en met het oog op de bescherming van de maatschappij te beslissen tot de afgifte van een koninklijk besluit tot uitwijzing. Hij toont met zijn beschouwingen ook geenszins aan dat dit bestuur hem enige toezegging inzake een verder verblijf in het Rijk zou hebben gedaan.

Een schending van het vertrouwensbeginsel kan niet worden vastgesteld.

Het derde middel is ongegrond.

2.4.1. In het vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Zijn betoog luidt als volgt:

"Artikel 3 van het EVRM is één van de meest fundamentele waarden van de democratische samenleving. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft herhaaldelijk benadrukt, zowel in uitleverings- als in uitwijzingszaken ... dat art. 3 op absolute wijze foltering en onmenselijke en vernederende behandeling en straffen verbiedt, ongeacht het gedrag van de persoon in kwestie, hoe gevaarlijk of ongewenst ook (Johan VANDE LANOTTE ed., Handboek EVRM, Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, p. 162).

Zie hiervoor bijvoorbeeld randnummer 162 uit arrest A. tegen Nederland, 20 juli 2010:

"142. In assessing whether there would be a violation of Article 3 if a Contracting State were to expel an individual to another State, the Court will apply the general principles as set out in its settled case-law (see, among other authorities, Saadi v. Italy [GC], no. 37201/06, §§ 124- 133, ECHR 2008- ...). In this judgment the Court has reiterated the absolute nature of the prohibition under Article 3, irrespective of the conduct of the person concerned, however undesirable or dangerous this may be. The Court has also reaffirmed the principle that it is not possible to weigh the risk of ill-treatment against the reasons put forward for the expulsion in order to determine whether the responsibility of a State is engaged under Article 3, and emphasised that "the existence of domestic laws and accession to international treaties guaranteeing respect for fundamental rights in principle are not in themselves sufficient to ensure adequate protection against the risk of ill-treatment where reliable sources have reported practices resorted to or tolerated by the authorities which are manifestly contrary to the principles of the Convention" (see Saadi, cited above, §§ 137-141 and 147 in fine)."

Het is de taak van de persoon die de bescherming van artikel 3 EVRM inroept om te bewijzen dat hij bij een eventuele uitzetting een ernstig en reëel risico loopt op het ondergaan van een onmenselijke of vernederende behandeling, straf of foltering. Recente rechtspraak van het EHRM toont aan dat deze schending van art. 3 EVRM ook kan spelen wanneer de dreiging uitgaat van privé-personen of -groepen, zoals hier het geval is.

Uit het arrest van het Hof van Beroep te BRUSSEL dd. 17 maart 2008, dat verzoeker voorlegt, blijkt zonder enige zweem van twijfel dat verzoeker het voorwerp is van doodsb bedreigingen van een zekere [S. A.], zonder beroep, [...], van Marokkaanse nationaliteit (zie pagina's 23 en 24 van het arrest, toegevoegd als stuk 12). Het Hof van Beroep te BRUSSEL kwalificeert een uitspraak van deze [S.A.] als "une réelle menace de mort prononcée par un chef s' estimant trahi par un subalterne", of dus een tastbare doodsb bedreiging uitgesproken door een chef die zich verraden voelt door een ondergeschikte. De doodsb bedreiging luidde concreet: «Le jour qu' il sort Dieu aîr son âme » of «de dag dat hij vrijkomt, God hebbe zijn ziel».

Deze doodsb bedreiging laat zich makkelijk begrijpen. Het vonnis van de Correctionele Rechtbank dd. 27 november 2007, waarop het arrest van het Hof van Beroep volgt, is daaromtrent overduidelijk. Het betrof een drugszaak met 17 beklaagden. De bekentenissen van verzoeker worden telkens opnieuw door de Rechtbank aangehaald bij het bewezen verklaren van de diverse aanklachten:

- wat [A.S.] betreft: "Que ce rôle est encore confirmé par les résultats positifs de la perquisition menée à son lieu de retraite et par les aveux du co-prévenu [B.]" (p. 13 van het vonnis: "dat die rol nog bevestigd wordt door de positieve resultaten van de huiszoeking die op zijn pleisterplaats werd uitgevoerd en door de bekentenissen van medebeklaagde [B.]")

- wat [K.E.] betreft: "Que de plus, [N.O.] reconnaît le prévenu sur photo comme étant [H.O.], confirmé en cela par le co-prévenu [B.]" (p. 14 van het vonnis: «dat daarenboven [N.O.] de beklaagde herkent op de foto als [H.O.], en dat dit bevestigd wordt door medebeklaagde [B.] »

- wat [S.S.] betreft: "Attendu que son rôle actif dans le trafic de stupéfiants est établi à suffisance notamment par le résultat des écoutes téléphoniques, confirmées par les déclarations du voisin [J.] et du co-prévenu [B.]" (p. 14 van het vonnis: «gelet op het feit dat zijn actieve rol in de drughandel tot genoegen van recht is vastgesteld meer bepaald door het resultaat van telefoontap, bevestigd door verklaringen van de buur [J.] en medebeklaagde [B.]»)

- wat [S.C.] betreft: "Attendu enfin que les éléments objectifs ci-avant évoqués confirment les déclarations du co-prévenu [B.] et du neveu du prévenu, [H.O.]" (p. 16 van het vonnis: « ten slotte, gelet op het feit dat de objectieve elementen in het dossier, hiervoor aangehaald, de verklaringen van medebeklaagde [B.] ...bevestigen. »)

- Wat [T.E.A.] betreft: "Que dans le répertoire de ce même téléphone apparaissent les noms et numéros d'appel de plusieurs co-prévenus, ce qui confirme les dénonciations du co-prévenu [B.] selon lesquelles le prévenu agirait en équipe avec ces mêmes co-prévenus pour la livraison de la marchandise" (p. 17 van het vonnis: «dat in het telefoongidsje van die telefoon de namen en oproepnummers van verschillende medebeklaagden voorkomen, wat de beschuldigingen van medebeklaagde [B.] bevestigt, volgens dewelke de beklaagde in groep zou hebben gehandeld met diezelfde medebeklaagden voor de levering van de goederen ».

- Wat [H.L.] betreft: "Attendu enfin que les renseignements recueillis au sujet de la vie et des relations du prévenu confirment en tous points les dénonciations dont il a fait l'objet de la part du co-prévenu [B.]" (p.18 van het vonnis: «Ten slotte, gelet op het feit dat de inlichtingen die over het leven en de relaties van de beklaagde werden verzameld op alle vlakken de beschuldigingen van de zijde van medebeklaagde [B.] bevestigen »).

- Wat [M.O.] betreft: "Que les déclarations du co-prévenu [B.] à ce sujet sont corroborés par les éléments objectifs du dossier" (p. 19 van het vonnis: "Dat de verklaringen van medebeklaagde [B.] over dit onderwerp bevestigd worden door de objectieve elementen uit het dossier").

- Wat [M. H.] betreft: "Que le co-prévenu [B.] le désigne comme étant [M.O.], neveu du co-prévenu [O.] et chargé des liens entre ce dernier et le reste de l'organisation" (p. 19 van het vonnis: "Dat

medebeklaagde [B.] hem aanwijst als zijnde [M.O.], neef van medebeklaagde [O.] e[n] belast met de relaties tussen deze laatste en de rest van de organisatie.")

- Wat [A. E.H.] betreft: «Que le co-prévenu [B.] a déclaré le nommé [T.] était le tenancier d'un café sis à Anvers, dont il ne peut donner l'adresse ... Que le co-prévenu [B.] est formel pour reconnaître tant le prévenu que son établissement ... » (p. 20 van het vonnis: «Dat medebeklaagde [B.] verklaard heeft dat [T.] de uitbater was van een café te Antwerpen, waarvan hij het adres niet kent ... dat medebeklaagde [B.] formeel is dat hij zowel de beklaagde als zijn etablissement kent. .. »)

Tien van de beklaagden zijn geboren en getogen in MAROKKO.

Deze bedreigingen, en de woede van de medebeklaagden die mede door de volledige bekentenissen van verzoeker achter de tralies zijn geraakt, zijn ook de aanleiding geweest van de transfers naar de diverse gevangenissen waar verzoeker zijn straf heeft uitgezeten (Nijvel, Sint-Gillis, Oudenaarde, Leuven-Centraal, Hasselt, Brugge). Hij verkeerde in reëel gevaar, gezien de omvang van de opgerolde bende en de rol die hij daarbij had vervuld. Het Hof van Beroep te BRUSSEL bevestigt dat verzoeker heeft meegewerkt met de Belgische justitie bij het oprollen van de bende: " ... mais aussi les responsabilités qu'il a assumées en reconnaissant les faits et en décrivant le rôle d'autres membres de l'organisation ainsi que sa volonté apparente d'amendement."

Het feit dat dit aspect zoveel belang krijgt in het arrest van het Hof van Beroep is op zich reeds voldoende bewijs van het feit dat concludant zich wel degelijk in een levensbedreigende toestand zal bevinden wanneer de Belgische Staat haar voornemen om hem uit te zetten ook werkelijk uitvoert. Het volstaat even te kijken naar het vonnis van de Correctionele Rechtbank om vast te stellen dat 10 van de medebeklaagden de Marokkaanse nationaliteit hebben. Men kan er niet omheen dat verzoeker die mensen aan de galg heeft gepraat, en dat niet alleen die mensen maar ook hun vrienden, kennissen en familie niets liever zullen willen dan verzoeker naar het leven staan indien hij gedwongen wordt uitgezet naar MAROKKO.

Verzoeker verwijst hierna nog naar recente publicaties over zijn thuisland MAROKKO waaruit overduidelijk blijkt dat de veiligheid van verzoeker niet gegarandeerd kan worden door de overheid aldaar. De objectiviteit en het respect voor mensenrechten is al wankel in MAROKKO, laat staan dat men daar respect zal hebben voor een veroordeeld drugshandelaar als verzoeker, temeer daar men in MAROKKO helemaal niet op de hoogte is van het feit dat verzoeker in België perfect met de justitie heeft meegewerkt. Zijn veiligheid is dus allerminst gewaarborgd. In die omstandigheden kan en mag BELGIE verzoeker niet uitzetten.

In een dissenting opinion in het arrest H.L.R. tegen Frankrijk van 29 april 1997 hebben vier rechters van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in een zaak die gelijkenissen vertoont met die van verzoeker geoordeeld dat er een schending voorlag van art. 3 van het EVRM (dissenting opinion van rechters PEKKANEN, THÓR VILHJÁLMSÖN, LOPES ROCHA en LOHMUS).

"1. I accept that H.L.R., as a convicted drug trafficker, must be taken to have understood the consequences of his activities and of his involvement with drug cartels. However, in spite of this, there can be no denying that he is still entitled to protection under Article 3 of the Convention (art. 3).

Net zoals H.L.R. heeft verzoeker recht op bescherming van artikel 3 van het EVRM, ongeacht wat hij zelf zou hebben gedaan.

It should be stressed that, while detained in France, H.L.R. had given the names of three drug traffickers, one of whom was subsequently identified on the basis of the information he had provided (paragraph 38 of the judgment). It should not therefore be forgotten that from the point of view of the drug cartel which recruited him, H.L.R. was an "informer" and that criminal organisations are prone to take harsh revenge on such persons in order to intimidate and deter future "informers".

Deze overweging bevestigt het standpunt van verzoeker, dat in zijn zaak door het Hof van Beroep te BRUSSEL reeds is weergegeven. Informanten of verklidders worden niet vergeten door de leiders van de drugsbendes, die zich sterk zullen wreken op dergelijke personen om toekomstige informanten te ontmoedigen. Die vaststelling is ook van toepassing in het geval van verzoeker, wiens verklaringen niet

minder dan 9 medebeklaagden de das omdeden. De leider van de bende bedreigde hem uitdrukkelijk met de dood. Verzoeker is dan ook een vogel voor de kat indien hij naar MAROKKO wordt uitgezet. In BELGIE zal hij nog kunnen rekenen op de bescherming van de justitie, die zijn dossier erg goed kent. In MAROKKO kent men zijn dossier niet, en zal men niet geïnteresseerd zijn in het beschermen van een veroordeeld drugshandelaar.

The real evidence showing that H.L.R.'s life would be at risk if he were deported is, admittedly, quite meagre. But that is only to be expected: killers seldom give advance warning before striking. In my view to demand more concrete evidence from an applicant who has been shown to be an "informer" is to impose an unrealistic burden on him. For "informers" to meet such a fate is not unknown in Colombia.

Deze overweging stelt dat het bewijs voor het bestaan van het risico voor H.L.R. niet zo groot was, maar dat moeilijk anders kan worden verwacht, aangezien moordenaars zelden waarschuwingen geven alvorens tot actie over te gaan. Meer bewijzen vergen van een informant is volgens deze rechters onrealistisch.

In het geval van verzoeker geeft het arrest van het Hof van Beroep te BRUSSEL reeds aan dat de bedreiging ernstig is, alleen al door dat element te onderlijnen in het arrest. De bedreiging is dus tastbaar en concreet, en wordt bevestigd door het op een na hoogste rechtscollege van het land.

2. The probability of H.L.R. being subjected to treatment in violation of Article 3 of the Convention (art. 3) if deported to Colombia must also be assessed against the background of the general situation regarding the protection of human rights in Colombia. In this respect the above-mentioned report provides a revealing picture... "

Verzoeker zal hierna ook wijzen op de algemene toestand van de mensenrechten in zijn geboorteland en daaruit zal genoegzaam blijken dat MAROKKO zelf niet in staat is om de nodige waarborgen te bieden om zijn leven te beschermen.

In geval van uitzetting zal verzoeker overgeleverd zijn aan de wraak van [S.], die zijn dood reeds heeft aangekondigd, en de andere verraden bendeleden.

In MAROKKO zal verzoeker zeker het onderspit delven. Als veroordeeld drugsbendelid, waarvan het verhaal zich volledig in BELGIE afspeelt, zal hij geen beroep kunnen doen op de Marokkaanse politiediensten, die de rol niet zullen begrijpen die verzoeker in BELGIE heeft gespeeld bij het opdoeken van de bende, en die in de bekende macho cultuur die in dat land leeft, algemeen ook de rol van "pentito" of spijtoptant niet zullen kunnen appreciëren. [S.] en de bendeleden zelf, maar ook hun Marokkaanse contacten, onderwereldfiguren, familie en kennissen zullen op de hoogte worden gebracht van de - in hun ogen - dubieuze rol die verzoeker heeft gespeeld bij hun veroordeling, en zullen het dreigement van [S.] ten uitvoer brengen.

Het rapport 2009 van Amnesty International over MAROKKO (stuk 16) stelt samengevat dat de rechten van vrijheid van meningsuiting, vereniging en bijeenkomst nog steeds beperkt worden. Kritiek op het koningshuis of inzichten die afwijken van de officiële kijk op politiek gevoelige zaken worden bestraft. De autoriteiten gebruiken excessief geweld om betogingen tegen de regering te breken. Beschuldigingen van marteling worden niet onderzocht en slachtoffers van mensenrechtenschendingen in het verleden kregen geen effectieve toegang tot justitie. De autoriteiten bleven duizenden buitenlanders arresteren, vasthouden en collectief deporteren.

Het World Report 2010 (over gebeurtenissen in 2009 - stuk 17) van Human Rights Watch heeft het over repressieve wetgeving om vredelievende tegenstanders te straffen en op te sluiten, niet-objectieve rechtbanken, slechte behandeling en foltering, oneerlijke processen, geheime detentie en beknotten persvrijheid.

Een artikel gepubliceerd op de gespecialiseerde blog Middle East Report, getiteld "Networks of discontent in Northern Morocco: Drugs, Opposition and Urban Unrest" (stuk 18) verhaalt hoe de drugsproductie en -trafik floreert in MAROKKO, en hoe de belangen verstrengeld zijn tot in de hoogste kringen. Verzoeker is een spijtoptant die in het milieu waarin hij zal terechtkomen, behandeld zal worden als een paria en in acuut levensgevaar zal verkeren.

Verzoeker zal in de ogen van zijn thuisland altijd een verklikker blijven die landgenoten achter de tralies

heeft gezet, en die zich eigenlijk heeft gemengd in wat een lucratieve business van het thuisland blijkt te zijn (drugshandel en -productie).

Verzoeker is er dan ook van overtuigd dat uw Raad het bestreden Koninklijk Besluit zal vernietigen omdat het artikel 3 van het EVRM schendt, in die zin dat de uitvoering van het KB verzoeker zal blootstellen aan het gedrag waartegen artikel 3 EVRM hem beschermt. Verzoeker meent afdoende te hebben aangetoond dat het risico op dergelijke behandeling acuut aanwezig is. Enkel een verlengd verblijf in BELGIE kan zijn leven redden. De Belgische rechtbanken zijn op de hoogte van de rol die hij heeft gespeeld bij het oprollen van het drugsnetwerk waarvan hij deel uitmaakte. Eens uitgezet naar MAROKKO zal niemand zich nog bezig houden met de veiligheid van verzoeker, en zal niemand nog weten hoe de vork aan de steel zat. De kans dat verzoeker binnen de kortste keren acuut en levensbedreigend in een gevaarsituatie terechtkomt zonder dat hij adequaat zal worden geholpen, is dan ook manifest aanwezig."

2.4.2. Verweerder repliceert dat de persoon die aanvoert dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs en dat een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Hij wijst er verder op dat uit geen enkel element kan afgeleid worden dat zijn Marokkaanse medebeklaagden in Marokko vertoeven en dat zijn bewering dat hij in België beter beschermd zou zijn dan in Marokko ongestaafd blijft.

2.4.3. Allereerst moet worden geduïd dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken geenszins blijkt dat verzoeker ooit aangaf enige vrees voor vergelding te hebben in het geval hij zou dienen terug te keren naar Marokko. Van een vreemdeling die van oordeel is dat hij, bij een vertrek uit België, dreigt onderworpen te worden aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen mag nochtans verwacht worden dat hij deze vrees ter kennis brengt van de bevoegde instanties. Verzoeker had hiertoe ruim de mogelijkheid, doch deed dit niet. Hieruit blijkt dat hij zelf het risico dat hij in Marokko niet correct behandeld zal worden of er niet de nodige bescherming zal krijgen niet als ernstig beschouwt.

Daarnaast moet worden gesteld dat uit de aangebrachte stukken blijkt dat slechts één lid van de organisatie waartoe verzoeker behoorde een bedreiging ten aanzien van hem heeft geuit en dat deze persoon veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van zeven jaar. Er blijkt dus geenszins dat deze persoon zich in Marokko bevindt en in staat is enige actie ten aanzien van verzoeker te ondernemen. Ter terechtzitting stelt de raadsman van verzoeker trouwens uitdrukkelijk dat de persoon die de bedreigingen ten aanzien van zijn cliënt uitte ook nog een gevangenisstraf in Frankrijk dient uit te zitten. Verzoeker betoogt nog dat *"def[...] bedreigingen en de woede van de medebeklaagden"* aan de basis lag van het feit dat hij veelvuldig werd getransfereerd naar diverse gevangenissen, maar brengt geen hiervan geen bewijzen aan. Er zijn dan ook geen duidelijke indicaties dat andere personen, hetweze andere veroordeelden of familieleden of kennissen van personen ten aanzien van wie verzoeker belastende verklaringen aflegde, verzoeker naar het leven staan of acties naar hem toe willen en kunnen ondernemen in Marokko.

De Raad stelt ook vast dat verzoeker niet aantoont dat hij in België een bijzondere bescherming geniet als spijtoptant of informant. Hij maakt met de door hem aangebrachte stukken evenmin aannemelijk dat hij, indien vereist, in Marokko geen beroep zou kunnen doen op de politieke en/of gerechtelijke diensten om hem te beschermen indien bepaalde personen wraakacties zouden willen ondernemen. De aangebrachte gegevens laten niet toe te besluiten dat in Marokko *"niemand zich nog (zal) bezighouden met de veiligheid van verzoeker"*. Verzoeker verwijst naar de algemene toestand van de mensenrechten in Marokko en naar rapporten van Amnesty International en van Human Rights Watch. Deze rapporten betreffen echter de behandeling van politieke opposanten en activisten in Marokko, omvatten kritische bemerkingen omtrent de houding ten aanzien van homoseksuelen, vrouwen en migranten en lichten de schending van rechten in verband met de vrijheid van meningsuiting toe. Verzoeker toont echter niet aan dat hij om politieke redenen vreest voor zijn leven in Marokko of dat hij behoort tot de één van de groepen waarop deze rapporten betrekking hebben. Waar verzoeker verwijst naar een artikel gepubliceerd op de blog Middle East Report, stelt de Raad vast dat het artikel de drugsproductie en drugstrafiek in een specifieke regio in Marokko betreft. Er is echter geen gegeven voorhanden waaruit kan afgeleid worden dat verzoeker in Marokko veroordeeld of verdacht wordt van drugsproductie of drugstrafiek en de bestreden beslissing impliceert ook niet dat hij zich naar de regio waar bepaalde problemen werden vastgesteld dient te begeven zodat hij niet dienstig naar dit artikel kan verwijzen.

Verzoeker laat na *in concreto* aan te tonen dat hij in Marokko “binnen de kortste keren acuut en levensbedreigend in een gevaarsituatie terechtkomt zonder dat hij adequaat zal worden geholpen”.

Het Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in een vergelijkbare zaak dat bij gebrek aan relevante overtuigingsstukken dat een vreemdeling het slachtoffer zou worden van wraakacties door personen die getroffen werden door de medewerking van deze vreemdeling met het gerecht, niet kan besloten worden tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Het feit dat een aantal rechters een dissenting opinion hadden doet geen afbreuk aan de stellingname van het Hof (EHRM, 29 april 1997, H.L.R./Frankrijk).

Ten overvloede merkt de Raad op dat het koninklijk besluit tot uitzetting verzoeker niet verplicht terug te keren naar Marokko, doch hem enkel gelast het grondgebied van het Belgische Rijk (en van het Schengengebied) te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren.

Verzoeker toont met zijn beschouwingen aldus geen schending van artikel 3 van het EVRM aan.

Het vierde middel is ongegrond.

2.5.1. Verzoeker voert in een vijfde middel de schending aan van artikel 8, eerste lid van het EVRM.

Hij verschaft volgende toelichting:

“Verzoeker heeft er al eerder op gewezen dat de verwijzing naar zijn “grote banden” met MAROKKO, zoals opgenomen in de bestreden beslissing, in feite op niks is gestoeld, minstens blijkt niet uit de beslissing waarop deze zegswijze berust.

Verzoeker verblijft al sinds 2003 in BELGIE en spreekt intussen vloeiend Nederlands. Hij heeft een Belgische werkgever, en kan na afloop van zijn gevangenisstraf zijn leven voort uitbouwen als lid van het gezin van zijn broer, die in Brussel woont, en die in het kader van de recente maatschappelijke enquête - die concludant zoals gezegd nog steeds niet heeft kunnen inkijken - heeft bevestigd dat hij zijn broer de nodige ondersteuning zal geven. Verzoeker is legaal in BELGIE en is in het bezit van een identiteitsdocument dat geldig is tot maart 2014 (stuk 13 - zie trouwens ook de inschrijving van verzoeker in het bevolkingsregister – stuk 15).

De belangen van verzoeker op persoonlijk en familiaal vlak zijn niet in overweging genomen. De bestreden beslissing houdt het bij een standaardclausule waarbij de “zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde” er voor zou zorgen dat zijn persoonlijke belangen geen voorrang kunnen krijgen. In andere beslissingen doet de Dienst Vreemdelingenzaken nog moeite om te motiveren door te verwijzen naar een gewelddadige ingesteldheid, het niet hebben van respect voor andermans leven, etcetera. Hier doet de Dienst dit duidelijk niet. Tegen deze schending van het zorgvuldigheidsbeginsel heeft verzoeker reeds geprotesteerd.

Verzoeker vindt dat er geen juist evenwicht is gerespecteerd tussen het vrijwaren van zijn belangen en de belangen van de Belgische Staat in het kader van de bescherming van de openbare orde. Verzoeker heeft familie die legaal in BELGIE verblijft, heeft onderdak en werk (zie stuk 8) en wil zijn relaties in BELGIE verder uitbouwen. Hij heeft reeds een groot deel van zijn straf uitgezeten en heeft van de hoogste Belgische gerechtelijke autoriteiten minstens de erkenning gekregen dat hij schuldinzicht had en bereid was om zijn fouten goed te maken.

De bestreden beslissing voegt enkel leed toe aan de situatie van verzoeker, die reeds zwaar heeft geboet voor zijn misstappen uit het verleden, en nu enkel zijn leven verder in BELGIE wil uitbouwen, in een omgeving waar hij ondersteund wordt. Verzoeker heeft immers geen banden meer met MAROKKO. Hij heeft Nederlands geleerd, heeft zijn straf aanvaard en er reeds een groot stuk van uitgezeten. De bestreden beslissing wil hem de toegang tot BELGIE voor de komende tien jaar ontfenggen, alsook de toegang tot de rest van de Schengen-landen. Dit kan toch niet anders dan worden beschouwd als een te verregaande inmenging in het familiaal en privé-leven van verzoeker. Verzoeker bevestigt nogmaals dat zijn broer aan de justitieassistent te BRUSSEL heeft bevestigd dat hij bij hem welkom is te verblijven wanneer hij ontslagen wordt uit de gevangenis. De goede band met zijn broer blijkt uit het feit dat hij verzoeker al in de gevangenis heeft bezocht, en uit het feit dat hij hem financieel ondersteunt (zie stuk 20).

Toen verzoeker eind 2009-begin 2010 een opleiding volgde te BRUSSEL, woonde hij bij zijn vriendin [E.E.K.] aan de (...) (zie stuk 15).

Recent werd hij daar van ambtswege geschrapt, maar de dienst Bevolking van de gemeente EVERE heeft aan de raadsman van verzoeker telefonisch meegedeeld dat dit een vergissing betreft, aangezien verzoeker gedetineerd is en hij dus niet zomaar ambtshalve kan worden afgeschreven.

Mevrouw [E.K.] correspondeert nog met verzoeker (stuk 19). Zoals blijkt uit de bezoekerslijst van verzoeker (stuk 19), komt ze ook bij hem op bezoek. Mevrouw [E.K.] heeft de raadsman twee uittreksels bezorgd waarop overschrijvingen van haar staan, die ze heeft gedaan aan verzoeker tijdens zijn verblijf in de gevangenis (stukken 24 en 25). Ze heeft de raadsman van verzoeker ook een foto bezorgd die blijkt geeft van de innige persoonlijke relatie tussen haarzelf en verzoeker (stuk 23).

De uitzetting van verzoeker dwarsboomt dus rechtstreeks zijn recht op eerbiediging van zijn gezinsleven. Het is onmiskenbaar zo dat verzoeker tussen 8 januari 2010 (zie stuk 15) en 30 april 2010 (zie stuk 9) samen met mevrouw [E.K.] heeft gewoond op voormeld adres en dat er met haar dus een gezinsleven werd geleid. Dit gebeurde tijdens de beperkte detentie die aan verzoeker werd toegekend. Ingevolge de intrekking van die beperkte detentie heeft verzoeker uiteraard voorlopig het samenleven niet kunnen voortzetten.

Uit stuk 26, met name de brief van de sociale huisvestingsmaatschappij IEDER ZIJN HUIS cvba, blijkt dat mevrouw [E.K.], de vriendin van verzoeker, samen met verzoeker een aanvraag heeft ingediend om een sociale woning te kunnen bekomen. Uiteraard zorgt zijn precaire sociale positie er momenteel voor dat zulks niet van een leien dakje loopt.

Aangezien verzoeker reeds heeft aangetoond dat hij geen toekomst meer heeft in MAROKKO gezien hij zich in de ogen van zijn mede-bendeleden als verrader heeft laten kennen, en hij dus in BELGIE verder zijn leven wil opbouwen (en ook heeft aangetoond dat hij hiertoe in staat is: hij heeft een werkgever die bereid is hem onmiddellijk in dienst te nemen, hij heeft berouw getoond en zit zijn straf uit, hij heeft een vriendin en diverse familiale relaties in BELGIE) zou de uitvoering van het uitzettingsbesluit een directe inbreuk op artikel 8 EVRM vormen."

2.5.2. Verweerder licht toe dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is en dat in de bestreden beslissing rekening gehouden werd met de door verzoeker aangehaalde relatie met zijn in België gevestigde vriendin en met een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM. Hij betoogt dat werd besloten dat de vrijwaring van de openbare orde voorrang heeft op de persoonlijke en familiale belangen van verzoeker.

2.5.3. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Uit het tweede lid van deze verdragsbepaling blijkt dat een inmenging in het privé- of gezinsleven enkel mogelijk is indien aan bepaalde voorwaarden is voldaan en met het oog op het bereiken van bepaalde doelstellingen. In voorliggende zaak staat niet ter discussie dat de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid om een vreemdeling uit te zetten indien deze een gevaar vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid. Ter eerbiediging van artikel 8 van het EVRM dient de overheid die de uitzetting overweegt van een vreemdeling die op een rechtmatige manier met zijn partner en familieleden in België gevestigd is, evenwel ook na te gaan of deze uitzetting nodig is om de openbare orde te vrijwaren. Hierbij kan worden uitgegaan van de criteria die door het EHRM in aanmerking worden genomen, meer specifiek de aard en de ernst van de gepleegde misdrijven, de duur van het verblijf in

België verbleef, het gedrag van verzoeker na een veroordeling en de hechtheid van de familiale banden in België en in het land van bestemming (cf. EHRM 23 september 2010, Boussara/Frankrijk).

Verzoeker werd geboren en groeide op in Marokko, zodat mag verondersteld worden dat hij de taal van dat land machtig is. Hij gaf ook aan twaalf broers en zussen te hebben, waarvan slechts een minderheid niet langer in Marokko verblijft. Verzoeker verbleef langer in Marokko dan hij in België vertoefde en hij verbleef in België een groot deel van de tijd in de gevangenis. Verzoeker kwam naar België om zijn Belgische echtgenote te vervoegen, maar is ondertussen van haar gescheiden. Zoals reeds gesteld staat vast dat verzoeker ernstige inbreuken op de openbare orde beging en dat hij na te zijn veroordeeld voor een eerste reeks feiten recidiveerde. Tijdens het uitzitten van zijn gevangenisstraf hield verzoeker zich niet aan de gestelde voorwaarden, wat ertoe leidde dat de strafuitvoeringsrechtbank overging tot de herroeping van een eerder toegekende strafuitvoeringsmodaliteit. Verzoeker benadrukt dat hij Nederlands spreekt, dat hij bij zijn broer in België kan inwonen en dat hij een vriendin heeft, maar maakt hiermee niet aannemelijk dat geen juist evenwicht is gerespecteerd tussen het vrijwaren van zijn belangen en deze van de Belgische Staat en er, gelet op voormelde omstandigheden, niet in redelijkheid kon geoordeeld worden dat *“de Belgische maatschappij en volksgezondheid moeten worden beschermd tegen drugshandelaars die niet aarzelen om uit persoonlijk geldgewin de geestelijke en fysieke gezondheid van hun klanten in gevaar te brengen en die door hun handel een secundaire criminaliteit veroorzaken”* en dat bijgevolg *“de persoonlijke belangen van verzoeker (en die van de zijnen) geen voorrang hebben op het vrijwaren van de openbare orde”*.

Een schending van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het vijfde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPS,
mevr. M. EKKA,
dhr. G. DE BOECK,

kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. DE BOCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. DE BOCK

C. BAMPS